

"ונכתב בספר". ונקראת גם "אגרת" 80, דכתיב: "את אגרת הפורים" 81.

מהאי דנקראת ספר, ילפינן שאם תפרה בחוטי פשתן — פסולה. אלא צריך לתפרה דווקא בגידין, כדין ספר תורה 82 [דאיכא מאן דאמר הכי במס' מכות י"א ע"א].

ומהאי דנקראת אגרת, דמשמע שאינה חמורה כספר תורה 83, ילפינן שאם הטיל בה שלשה חוטי גידין, אף על פי ששאר המגילה תפורה בחוטי פשתן — כשרה 84. אמר רב נחמן: ובלבד שיהו חוטי הגידין משולשין,

אסתר להמן בהדיה למשתה [כדלעיל ט"ו ע"ב]. ומה הגיע אליהם — דאתרחיש ניסא.

אמר רבי חלבו אמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכה כדברי האומר שצריך לקרות את כולה.

ואפילו למאן דאמר דסגי למקרי מ"איש יהודי, על כל פנים צריכה שתהא כתובה כולה לפניו.

ואמר רבי חלבו, אמר רב חמא בר גוריא, אמר רב: מגילה נקראת "ספר", דכתיב:

דהמנהג הוא שלא לנשום בין פסוק לפסוק, לפי שנקראת אגרת [ועיי' במ"ב סי' תר"צ סקנ"ב, שכתב שבכל המגילה יפסיק בין פסוק לפסוק רק כדי נשימה, מפני שצריך לקרותה כאגרת].

82. כתב הר"ן, דהאי דילפינן מגילה מספר תורה, היינו דווקא לדברים הפוסלין בס"ת, כגון תפירה בחוטי פשתן. אבל דברים שאין פוסלין בס"ת, כגון אורך השיטין ומניין הדפים וכו', במגילה כשר — ואפילו לכתחילה. אבל בשו"ת מהר"ם מרוטנברג [סי' שנ"א וסי' קפ"ג] הביא, דבתשובת רבינו תם כתב, דאף לענין מניין השיטין — יש לה דין ס"ת. אבל מהר"ם מסיק, דאין להקפיד במנין השורות. עיי"ש.

83. הר"ן כתב, דה"ט, משום שכן דרך האגרות, שאין תופרין בהן אלא מעט.

84. אבל ספר תורה, אם תפר מקצתו בחוטי פשתן — פסול. כך פירשו מקצת הראשונים. אבל מהרמב"ם [פ"ב הי"א] משמע, שהחידוש שילפינן מדנקראת המגילה אגרת הוא — שאינה צריכה להיות כולה תפורה, אלא אם הטיל בה ג' חוטי גידין — כשרה. משא"כ

כהמן]: "דאי לאו הכי, לא היה מרדכי מתגרה בו, והיה כורע ומשתחוה לו".

80. כתב הר"א אבן עזרא [הובא במהר"ש די אוזיידא, ט' כ"ו], ד"אגרת" הוא מלשון הכתוב [משלי ו' ח']: "אגרה בקיץ מאכלה". והיינו, שהיא אגרת ואוספת דברים הרבה.

81. כתב הריטב"א [ד"ה מנא ה"מ], דלענין דברים שבגופה, כגון שרטוט ודיו — עשאוה כספר. ולענין דברים שחוץ לגופה, כגון לקראה בין עומד ובין יושב — עשאוה כאגרת. וגבי תפירה, שאינה ממש מגופה ולא מחוץ לגופה לגמרי, היא כספר וכאגרת, וכדלהלן. וכ"כ הר"ן. ועיי"ש שדן לענין עבוד הקלף, אי בענין לשמה כס"ת, או דלמא כיון שאין דבר זה ניכר בגוף המגילה, לא חשיב דבר שבגופה.

עוד כתב הריטב"א, דכיון שנקראת אגרת, נהגו לקרותה בלי פיסוק טעמים, ובלא הפסק פסוקים.

וכ"כ בתוס' הרא"ש, דמה"ט הר"ר יונה קראה פעם בנגונים שונים. וגם להכי יש בני אדם שקורין אותה ומדלגין טעם הקריאה.

ובשבלי הלקט קצ"ח הביא בשם הר"א אבן עזרא, שלא להפסיק בסוף פסוק. וכ"כ הרוקח,